

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Sfântului Ierarh Spiridon

Deschideți Domnului, fiilor străjeri pentru intrarea Mea în cetatea cuvântului Meu din vremea Mea cu voi! Mărturisesc slava cerească însoțitoare Mie când Îmi fac coborârea ca să-Mi așez cuvântul în cartea Mea cu voi.

Pace vouă, o, fiilor! Duhul mângâierii Îmi dă putere, dar și vouă vă dă ca să vin cuvânt la voi și ca să stați voi înaintea Mea și să Mă primiți ca să fiu pe pământ cuvânt. Frumusețea cerească de deasupra cetății Mele cu voi ori de câte ori Mă adun cu sfinții și cu voi la masă de cuvânt în cetate, această măreție poartă în ea slava care va să se arate peste pământ curând, curând, spre mărturia lucrării Mele cu voi, că vine nașterea din nou a lumii și vă am martori acum, așa cum îi am martori ai Mei pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, și care Mi-au purtat mărturia peste timp până azi, că iată, nu s-a mai oprit vestirea Evangheliei Mele și merge ea fără de oprire și grăbește Scriptura care spune că odată cu vestirea de la margini la margini a Evangheliei Mele se grăbește și sfârșitul celor zidite de omul care-și tot obosește ființa pentru cele ce nu vor rămâne înaintea nașterii din nou a lumii, căci cu voi aduce Domnul pe pământ această împlinire și-Mi sunteți martori, fiilor.

Pace vouă iar și iar, fiilor! Peste pământ se pomenește praznicul nașterii Mele de acum două mii de ani, dar care a fost dat mai înapoi de la locul lui din vreme, căci e omul stăpân pe pământ, iar omul este potrivnicul Meu de șapte mii de ani, și numai cei care au de la Dumnezeu harul să cunoască și să creadă, numai aceia văd și înțeleg lupta duhului potrivnic față în față cu Dumnezeu, ca și acum o sută de ani când a lovit crunt în taina bisericii străbune și s-au scos atunci din calendar locul și timpul sărbătorilor cerești și au rămas toate strâmbe apoi, și tot așa merg și azi, căci omul fățarnic are ce are cu taina lui Dumnezeu, cu biserica lăsată de Mine pe pământ acum două mii de ani ca început al împărăției lui Dumnezeu, și pentru care s-a scris atunci prin Scripturi glasul celui ce strigă: *«Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor, împărăția lui Dumnezeu!»*

Am cu voi și prin voi împărăția Mea și lucrarea ei, fiilor. Cei care n-au înțeles pe Dumnezeu din pricina lipsei harului de sus, aceia nu s-au dat Mie împărăție, căci nu s-au putut lipsi de sine ca să rămână cu Mine până la sfârșit. O, de ar fi ei judecați ca unii neînțelepți! Aceasta însă nu se va putea, pentru că judecata e după fapte, așa este scris. Faptele bune și faptele rele vor fi de partea sau împotriva fiecăruia dintre cei ce au aflat și au crezut de la Dumnezeu și au rămas sau nu apoi împărăție a lui Dumnezeu pe pământ.

O, fiilor, mare și nestăvilită Îmi este dorința să grăiesc peste pământ cuvântul Meu. Sunt plin de cuvânt, iar cuvântul Meu se naște de pe pământ și din cer, odată cu cele ce vin și rămân pentru sau împotriva fiecăruia dintre oameni, odată cu cele ce vin și trec, dar rămase scrise că au fost și că au trecut ca părerea și rămâne fapta și mărturisește ea.

Am așezat pe pământ deșteptare nouă peste oameni, ca să pot să fiu drept față de judecata lucrurilor și faptelor. Lucrez și azi, pentru ca să se deștepte cât mai mulți, dar duhul cel potrivnic al omului antichrist își desfășoară otrava sa din plin peste fiii oamenilor și ține rob neamul omenesc și îndeletnicirile lui. Numai cei ce se apleacă să-și lucreze umilință, numai aceia au de la Dumnezeu trezirea și prilejul să vadă că Dumnezeu este și cheamă și înțelepțește spre umilință de duh pe cei ce rămân, căci numai Dumnezeu va rămâne, El și moștenitorii Lui, El și martorii Lui, o, și câți ar vrea cei dintre care au pierdut calea Mea cea de azi cu poporul cel hrănit din cer, câți ar vrea iarăși să mărturisească adevărul venirii Mele pe pământ cuvânt în vremea aceasta când Eu, Domnul, lucrez din greu cu toate puterile cerești să-Mi zidesc Mie un popor și să-l am al Meu înaintea Tatălui, acum, când se apropie să spun

și să scriu: «*Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Cine este nedrept, să nedreptățească pe mai departe. Cine este spurcat, să se spurce încă. Cine este drept, să facă mai departe dreptate. Cine este sfânt, să se sfințească încă. Eu vin curând, iar plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta lui, și fericiți sunt cei ce-și spală veșmintele lor ca să aibă parte și stăpânire peste pomul vieții, și prin porți să intre în cetate, iar afară câinii și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și cei ce se închină la idoli și toți cei care lucrează și iubesc minciuna!*», și am adus acum să fie scrisă iarăși această Scriptură, și pe care nimeni n-o mai deschide și n-o mai citește ca să ia din ea viață și înviere și stăruință sfântă pentru cele ce vor rămâne și vor despărți binele de rău, credința de necredință, și fiecare va primi după cum este fapta lui.

O, fiilor, trece omul, căci nu vrea să rămână. Numai Eu nu trec, și îi spun omului aceasta. O, dar cum să-i spun dacă el are ale sale, cu care se îndeletnicește? Numai la voi, numai cu voi sunt viu și mărturisitor, și rup de pe masă de la voi și dau să împart din Duhul Meu peste tot, doar-doar va mai avea loc bun de rodire sămânța Mea, că iată vremea Semănătorului Care Își seamănă sămânța Sa! Lucrarea cuvântului Meu este această sămânță, pe care Eu, Domnul, o las peste pământ cu voi. Duhul cel potrivit însă se vede amenințat și iese și el cu ale sale la arătare, iese cu multul, nu ca Mine în taină, iese și așează înaintea omului marfa lui, momeala cu care farmecă pe cei de pe pământ, căci cine nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu și nu se supune cu credință și iubire, unul ca acela este uns de puterea farmecelor și descântecelor cu care duhul rău îi îndeletnicește pe oameni ca să le lucreze pe acestea și să le arunce unii asupra altora, căci omul îngâmfat își merită rodul îngâmfării și vine peste el acest rod amar și îi înfășoară mintea și voința și face omul voia diavolului, o, și așa pățesc toți cei care nu caută după Mine în toată clipa ca să-i păzesc pe ei de cel rău, de diavolul să-i feresc.

Am cu sărbătoarea lui între sfinți pe ierarhul Spiridon, pe mărturisitorul Meu înaintea celor care căutau cu orice preț să răstoarne cumva adevărul cel despre Dumnezeu, Cel mărturisit de sfinți, căci cei care căutau să-l biruiască pe arhiepiscopul Spiridon erau așa de pământești de nu puteau să se uite și în sus la Dumnezeu, dar se dădeau ei slujitori ai lui Dumnezeu și doreau să fie ei sfinții Mei. Eu însă aveam între ei pe cel ce-Mi slujea Mie, și nu luiși, și M-am slăvit prin el înaintea necredincioșilor îmbrăcați arhiepiscopului pentru slujire la altar, o, și așa îi povățuiesc Eu, Domnul, pe cei care au ochi de văzut cu ei, și urechi de auzit cu ele, iar pe cei care nu au, o, nu Mă pot da lor, căci nu Mă văd și nu Mă aud, și rămân aceștia cu vrăjmașii.

Grăiesc cu voi, că nu mai am cu cine, fiilor. Grăiesc cu voi, căci sunt îndurerat. Caut mângâiere, și nu găsesc, căci omul este mângâierea Mea, că de aceea l-am zidit, și l-am dorit asemenea Mie să fie, duios și blând, smerit și mângâietor. O, fiilor, căutați să-Mi pătrundeți suspinul, măi fiilor. Mă mângâi când vi-l pot mărturisi. Îmi lipsește mângâierea, Îmi lipsește omul. Pentru el am făcut toată facerea la început. Pentru el am venit iarăși pe pământ acum două mii de ani și am fost pus pe cruce pentru el. O, pentru el și acum vin. Cercetez pământul a treia oară și fac aceasta cu cuvântul venirii Mele. Cuvântul cel din zilele Mele cu voi sunt Eu, și trebuie să vin și am venit, și este scris în Scripturi că numele Meu se cheamă *Cuvântul lui Dumnezeu*. O, cum de nu citesc măcar cei înțelepți, măcar ei să citească atent, ca să înțeleagă dacă citesc. Nimeni nu poate să sprijine grăirea Mea cea de la sfârșit de timp, cea de azi, nimeni, decât cei ce Mă găsesc în Scripturi cu această venire, dar cine este cel care mai citește și să și înțeleagă? Îmi stă împotriva îngâmfarea omului, care trece din pricina duhului îngâmfării.

Caut spre cei mari prin duhul umilinței de duh. O, ce durere! Lumea se distrează în zile de amintire a lui Dumnezeu pe pământ. Am dat ploaie pe pământ ca să mai opresc dezmațul

din zilele care amintesc pe Dumnezeu oamenilor. Trimit acum ploaia în cămarile ei ca să ies cu voi între oameni și ca să Mă mărturisesc lor prin voi, o, fiilor.

Mă doare că nu au rămas cu Mine cei cărora le-am dat din cer atâta vreme și i-am crescut și i-am ținut în dragostea Mea șaptezeci de ani de mers al Meu cuvânt peste pământ. Au venit spre izvorul Meu mulți, și tot atâția M-au și părăsit. O, de ce, oare, a fost să fie așa? Cine ar putea să-Mi spună și să grăiască cu Mine despre această durere? Mă mângâi de ea când o mărturisesc. Eu pe pământul român am așezat această lumină cerească și stau cu ea înaintea oamenilor ca să vadă ei pe Dumnezeu și să se aleagă Lui.

Aș grăi și mai puțin ca să nu-l plictisesc pe omul cel grăbit pentru sine, o, și aș grăi și mai mult decât grăiesc, ca să-l îmbrac în înțelepciunea iubirii de Dumnezeu pe om, căci i-am spus: *«Să-L iubești pe Dumnezeu din toată ființa, și din duhul și trupul tău, și apoi pe aproapele tău, și numai apoi pe tine însuși, omule»*. O, de aceea aș grăi mult și tot mai mult, căci Eu sunt iubire, și despre iubire dau să-i grăiesc omului. Eu sunt iubirea cea de la început și iau din ea la sfârșit și o semăn pe pământ bob cu bob, cuvânt cu cuvânt, și dacă vine secerișul, să am și Eu ce secera, nu numai satana, care Mi-a înăbușit sămânța cu neghina lui.

Bindecuvintez ieșirea voastră cu duhul mângâierii cu care vă trimit în mijlocul oamenilor, o, fiilor! Aștept cu tot cerul să vină ziua cea slăvită ca să deschidem grădina de la Marluri și să pot mărturisi calea Mea cea de șaptezeci de ani și tot ce am cuvântat și am pregătit prin cuvânt, ca să fie arătată truda Mea și mărturisitorii de lângă Mine, și cu care M-am sprijinit de pe pământ în vremea aceasta când plâng cu cuvântul, o, fiilor.

Vine vremea mângâierii, vine, și a venit și vine! Am spus acum două mii de ani ucenicilor Mei că voi fi cu ei până la sfârșitul timpului. Îi iau cu Mine pe ei și pe cei care au ieșit din ei lucrători cu Dumnezeu, și Mă arăt la sfârșit în soborul lor și între voi, fiilor, iar cetatea Mea cu voi e popasul Meu și al sfinților Mei pe pământ.

O, Mi-e dor de România cea de la început, cea din zilele facerii, când pe acest petec de pământ grăiam și împlineam și toate veneau spre vedere. O, cum să nu grăiesc iar de pe acest meleag ca să vină spre vedere cele rostite de Mine? Noi le facem pe toate, așa este scris. Noul Ierusalim este această țară și numele ei cel nou, precum este scris în Scripturi, numai să deschidă omul cartea și să citească în ea cu Dumnezeu, nu singur, căci vai celui ce lucrează de capul lui pe pământ, vai!

O, fiilor, așa sărbătoresc Eu cu sfinții, așa, grăindu-vă la masa Mea cu voi și cu ei, iar ei se mângâie și așteaptă clipa nedespărțirii dintre pământ și cer, și ce frumos va fi, ce frumos, fiilor!

Hai, că vă doare, hai, că sunteți plăpânzi, iar apăsarea cu care Mă las peste voi vă apasă trupul cel plăpând de om, fiilor! O, hai, că trebuie să vă întăriți unii pe alții și să pregătiți frumos și slăvit arătarea Mea cu voi între oameni, fiilor!

Fiți pilda împărăției lui Dumnezeu între cer și pământ, că voiesc să se îndrăgostească lumea cea rătăcită și să-L caute pe Dumnezeu și mângâierea cea de la El, fiilor, și, în sfârșit, fiți și rămâneți ai Mei, fiți după chipul și asemănarea Mea, și pentru care fiecare va fi să lucreți mult și mereu, mult, fiilor, mult, că multă este și venirea Mea la voi, și de la voi se mângâie sfinții, care M-au urmat cu viața lor pe pământ, și care, iată, vă așteaptă, îi așteaptă pe cei din urmă, pe voi vă așteaptă, pe voi, o, fiilor, pe voi. Amin, amin, amin.

12/25-12-2024